

EFTER

skælv.

I

Digte

Efterskælv I og II
© Espergærde Gymnasium & HF

af

Anna Skovby Hansen
Rebecca Borch Hesseldahl
Therese Maria Juul Holm
Christian Stensman Jacobsen
Mie Marie Jørgensen
Parmida Rezai
Valentin Suwalski

Printet februar 2018

Digte af

Rebecca Borch Hesseldahl

Therese Maria Juul Holm

Mie Marie Jørgensen

Valentin Suwalski

Rebecca Borch Hesseldahl

vi flytter siger de
ud i skoven for der er guld og grønt
boblen tager de med sig
tyk og tryk
uigennemtrængelig og nu utilgængelig
fyldt med smil og ros og naive drømme der
blomstrer om kap med lalleglade stokroser
svæver videre på sky af pensionisme
efterlader røgsky af pessimisme
det gamle hus skal ryddes
skat dig og dine unger skal arve sofa med min-
der
minder om vugge indhyldet i uvidenhed
overhældt med forkælelse og oppustet optimis-
me

så hun står på dørtrinnet til sin barndom
hendes værelse blev mors atelier
tykke penselsstrøg malede skodder for vindu-
erne
og drømme op og ned ad vægge og loft
rejs hvor hen du ønsker
ønsk ubegrænset
grin af grænser

du kan slentre ad Himalayas bjergryg danse i
junglen og ende på hvid sandstrand
pink blomsterhoved i vindueskarmen drejer
hele vejen rundt
smiler
ligesom rødt hjerte af neonrør
dengang det kastede lummert skær over kække
popidoler med tunge øjne
you gon' touch the sky baby girl, sang Kanye
spejlet var hele verdens blik
og hun var lækker
tumlede rundt i tumbler og tændte tinder
instergrammede ego
nettet på nethinden
selvstændig superstar sipper selvfedme på dyr
vinbar
lange nætter mange venner
stjerner cigaretter og lårkort samvittighed

minder ænser mor
begravet i altopslugende intetsigende havear-
bejde
vinke med grønne fingre
hvis kram og kærtegn blev til kvælertag
fra spisebordet smiler selvbevidst teenage-jeg
soler sig i forældres pingpong af uendelige

karrieremuligheder, rejsemål, blomsterenge og
blå himmel
baby bad dig i evigt baby blåt
her er hele verden den er din alene
hun omfavner den i blinde
fylder hele favnen som en badebold hun ikke
kan se hen over
ikke se andre
der er ikke andre
vader med andefødder på sti af fars pengesed-
ler
taler i 12-taller og smiler med kommunalrettet
tandsæt
hæver brystet indtil både dét og bolden punk-
teres
løber om kap med curlingkrigere
privilegier preller af
frivillig flygtningehjælper og politisk engage-
ment i mængder
marathonløber og globetrotter på deltid
den anden del i nattevagter og vikarvanvid
næsen i Shakespeare fødderne i fitness
økoveganer og 8. bølgefeminist
higer efter vejret blandt mylder af akademikere
hovederne sprænges rastløsheden vokser
fremtid er sløret

regnens syle preller af velisolerede vinduer
i dag er lyset koldt og gråt
går i ét med hende
hun spytter på sofa med minder
væmmes af barndommens vugge
verden er ikke badebold på vinger
hendes børn kender den som tikkende bombe
du skaber den ikke du er født ind i den

Therese Maria Juul Holm

Jeg åbner døren
Lugt af gammelt læder
Støv på bog
Tom seng
Væg med aftaget billede
Jeg lukker igen
For det er fremmed
Det var hans sted, nu et tomt sted
Det er sidenhen blevet mit sted
Det er mørke skygger i indelukket rum
Det er papkasser der bliver fyldt
Og grædekanaler der tømmes
Det er en lille pige der er mig
Stolen står provokerende tom
Jeg savner at ligge på min fars mave
Tryghed forkastes, akavet indsættes
Et regnestykke der ikke går op
En melodi fra en tabt barndom
Et hjem bliver til et hus
Min søster græder
Stilhed før storm
Stilhed efter storm
Stilhed
Jeg brokkede mig over larm

Nu savner jeg larm
Det er en lille pige der hulker
Det er en teenagedør der smækkes
Det er en familie
Det var en familie
Tomme ord om evig kærlighed
Og falsk vished om at jeg ikke er skyldig
Det er fremmede navne fra min mors mund
Det er fremmede dufte på min fars tøj
En trykken på et hjerte
En vrede i et sind
Ikke talte ord
Der bliver til ikke sagte følelser
Vrede lavasten kastes
Som stolen der næsten ramte far
Som da jeg fandt min mors digte
Og kastede en tåre efter dem
Da jeg fik en SMS som ikke var til mig
Da hun skulle på ferie med 'sin ven'
Da jeg skulle se mine 'brødre'
Da far holdt jul i Gentofte
Da pakken var til en fremmed dame
Jeg ser en familie blive skildt ad
De ser en familie blive til to
Jeg ser et regnestykke der ikke går op
De ser en fantasi spilles ud

Jeg spørger, hvad er mit
De siger alt
Jeg spytter dem i ansigtet
Jeg skider på deres ord
Jeg skrider i deres ører
"Der var en familie
Den er nu død"
Og jeg glemmer min vrede
Pakker den væk og skriver med sprittusch
'classified'
Og når så nogen nævner jul, eller fødselsdag,
eller hjem i hus, eller navne på fremmede da-
mer, eller brødre, eller andres familiære behov,
eller de bruger ordet 'vi', eller jeg tænker på at
de skal begraves og jeg skal dele pladsen forrest
med folk jeg ikke kender, eller at de kender
andre bedre end hinanden, eller jeg hører sange
fra 80'erne
Så kan jeg mærke torden
Skælven
Vrede
Vrede bliver til udbrud
Udbrud bliver til hulken
Det er en lille pige der hulker, som er mig
Det er et efterskælv
Det er efterskælv efter efterskælv

Det er efter mange år
Det er evigt
Det er blodets bånd
Det er en familie der er død.

Mie Marie Jørgensen

Et hvidt stakit og en grøn græsplæne
Søde naboer og en god vuggestue
Gule blomster og en gyngel i baghaven
Jorden skælver

En smækket dør
Et kort visit
En mand af få ord
Men med et stort temperament

Et slag med en knytnæve i bordet
En tåre triller ned ad en kind
Et skingert skrig fra en sulten baby
Et enkelt farvel
(Og et implicit vi ses)

Kan nogen hjælpe mig?
Et jordskælv har ramt mit hjem
Skaderne er vedvarende
Han tog TV'et med da han gik

Ondskaben blæste, med orkanstyrke, dørene
åbne
Fæstnede sig ved roden af familien

Og rev den i stykker, splittede den ad og hang
den til tørre
Mit hjerte ligger et sted i det grus, der omringer
mine fødder

Nu har stormen lagt sig
Enlig mor med dårlig økonomi
En månedlig check stoppede med at komme
Tre blev til to og blev aldrig til tre igen

Nu skal vi leve med det
Et halvt hus
En dårlig økonomi
En synkron menstruationscyklus

En venneanmodning på facebook
Blev slettet flere gange
Et brev blev sendt
Og et kom den anden vej

Et bank på min dør
En time i bil med en fremmed mand
Et kram, et billede, et minde
Noget at vise din perfekte kone

Og dine perfekte børn
På din perfekte gård
I fucking nordjylland
Hils dine grimme 14 katte

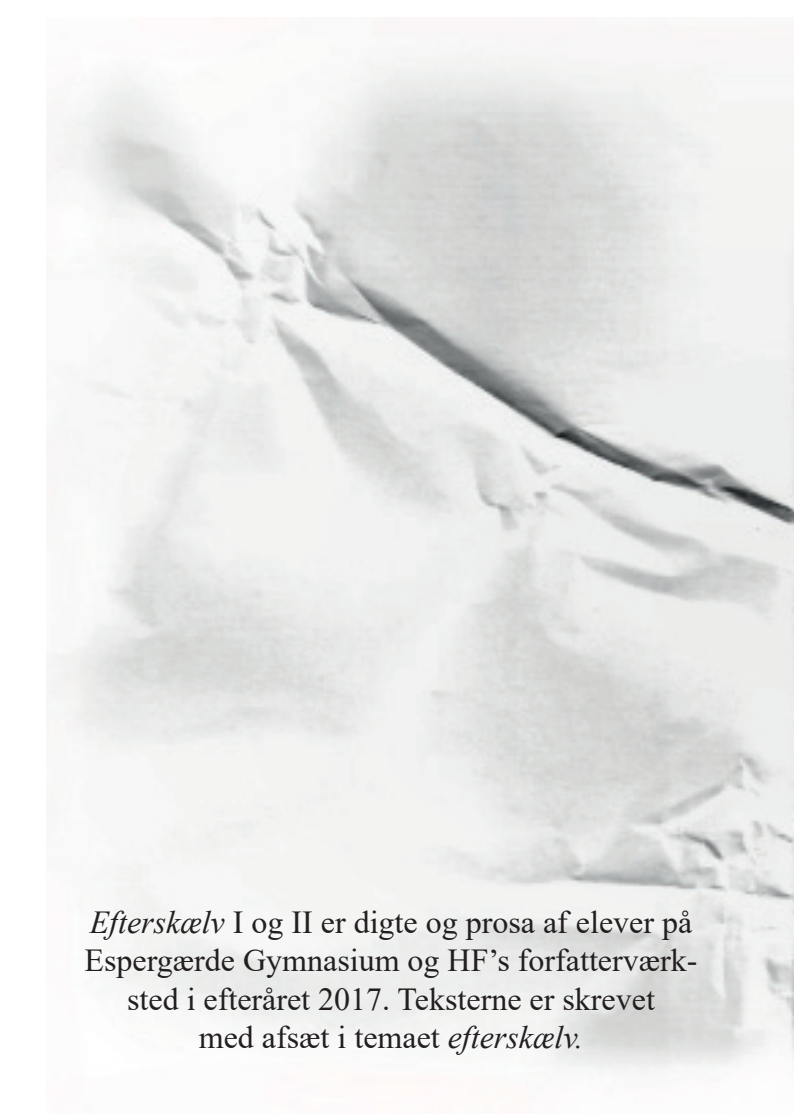
Her har vi det godt
Her går det som det skal
Et halvt hus fyldt til randen med kærlighed
Et halvt hus bliver helt når det fyldes med kærlighed

Fuck hvide stakitter og grønne græsplæner
Et jordskælv ramte engang mit hus
Men jorden skælver ikke længere
Og de vedvarende skader var ikke vedvarende

Valentin Suwalski

Vi råbte og hujede og sang og larmede og dansede
Vi gik og legede og fjollede og tænkte og var sammen
Vi var glade og fulde og venskabelige og til stede
Pludselig stod du dér i midterkupéen og gjorde netop som vi
Men du larmede og råbte og var fuld
Og vi blev skræmte og for vild i vores venskab
Og vi for vild i vores aften, som lige til det øjeblik, hvor du stod dér i midterkupéen og larmede og råbte og var fuld havde været en aften af nærvær og hygge og hjemlighed
Og da vi var samlet dér, fortrydende, at vi havde hidkaldt dig fra den anden ende af vognen
Mens du følte febrilsk efter dine fjorten centimeters stål
Der utvivlsomt var mindst elleve centimeter længere end dit kønsorgan
Så snart vi talte dig imod stak du af og slap fri
Og da du var fri fandt vi hjem
Men vi fandt aldrig dit mål
Og vi så aldrig din kniv.

Vi ved ikke hvad du ville
Vi ved ikke om du var ligesom os eller blot en sølle enspænder fanget i en fællesstund
En undskyldning ville ikke dække over dit forklaringsproblem
Pludselig rammes jeg af et efterskælv
Som gentagne slag i hovedet
Eller gentagne stik i maven
Som en halsbrand der spreder sig til hjertet
Og stiger op til en klump i halsen
Et fatamorgana til da du følte febrilsk efter dine fjorten centimeters stål
Der tvivlsomt eksisterede i det hele taget
Ligesom dine kønsdele
Et fantom, der forsvinder så hurtigt som det kommer
Og forstøver, hvor min nærsynethed slører blikket
Men jeg blev ikke stukket
Men jeg blev stukket.

Efterskælv I og II er digte og prosa af elever på
Espergærde Gymnasium og HF's forfatterværk-
sted i efteråret 2017. Teksterne er skrevet
med afsæt i temaet *efterskælv*.

EFTER

skælv.

II

Prosa

Efterskælv I og II
© Espergærde Gymnasium & HF

af

Anna Skovby Hansen
Rebecca Borch Hesseldahl
Therese Maria Juul Holm
Christian Stensman Jacobsen
Mie Marie Jørgensen
Parmida Rezai
Valentin Suwalski

Printet februar 2018

Tekster af

Anna Skovby Hansen

Christian Stensman Jacobsen

Parmida Rezai

Anna Skovby Hansen

Nattens rus, glemte navne og fremmede ansigter former sig i lyset af vrangforestillinger og hallucinationer. Lyset og lyden skærpes med bølger fra den selvforstærkende drik, der flyder i blodets årer, skyller bekymringer, dage, mennesker og hjerne ud. Væsken hvisker og byder på nye muligheder, en fristelse Guds skabelse ikke kan modstå at kunne se klart og forstå sig på fortabte sjæle, og hvorfor ingen stopper op, men blot går videre. Ingen ser ud, kun ind, vi kunne skribe, men det gør vi ikke. Vi åbner op, men ikke for andre, ikke for samfundet men for fyldte flasker. Vi hælder det ned, mens vi lukker alt andet ude. Glemmer i morgen og finder os tilpas i tomheden, som ikke længere er tom, men nu fyldt med visioner, der senere vil føre til depressioner. Det taler vi ikke om, vi glemmer dem sammen med os selv. Vi forsvinder i nattens tåger, hvor det visuelle bliver til det sensuelle og den virkelighed vi alle tilhører forvandles til en illusion, en kort solformørkelse, hvor vi drages af det fængslende og skvulpende mørke, der forsigtigt drukner alle fremtidsplaner. Flygter til mørkets afgrund, hvor

samfundets forventningsfulde øjne ikke kan nå eller følge os, mens de klareste øjne stadig lyser mørket op og fortæller, at der er en vej frem, en bedre forestilling for fremtiden. Bedre end leversvigt, nattens impulser og overfladiske pengemaskiner, der hælder lige så mange penge ned i svælget, som de spytter op. Verden fortsætter med eller uden os ombord. Vi har ikke selv valgt at være passagerer i livets gyngende båd, men vi kan selv vælge at tage roret. Det er vores overlevelsesstrategi, vi er beviset på, at der stadig findes liv, selvom universet og verden falder sammen omkring os, imens vi stadig tror, at det er en leg, der kan druknes væk. Det er konsekvenser og efterskælv af fortidens blinde beslutninger. Ligesom morgendagen forstår sig på hævn-gerrighed på baggrund af det selvfor-skyldte handlemønstre. Når nattens støj, os og rus render ud sammen med den altødelæggende tilstand, så får vi igen ansvar og forventninger ned over skuldrene, hvor de låser sig fast og bliver til næste gang, at vi finder en vej ud af samfundets fastlåste lænker. Næste gang vi oversvømmer hinanden med misvisninger og fake news, der slører fremtiden synkront med tåren, der strejfer vores tunger og i samarbejde

med øjnene slører verdensbilledet, og vi rykker tættere på at være en del af samfundet, mængden og drømmene. I mængden opdager vi, at ingen er det fuldendte produkt af Guds enbårne søn. Hvad betyder det? Hvad betyder de ord og den virkelighed vi fylder hinanden med, hvis det alligevel er glemt i morgen? Derfor lukker vi flasken og åbner op til virkeligheden.

Christian Stensman Jacobsen

Hendes fars navn var Karl-Kasper Frederiksen, selv hed hun Rosemunde Jensen efter sin oldeforfar hvis navn var Gertrud. Hendes mor hed intet specielt, Lone, hun var en kone, men også en enke. Fordi Karl-Kasper hang sig selv ude på badeværelset en kold juni nat, og så opdagede Rosemunde det, og troede de blot havde fået et nyt badeforhæng. Hun græd heller ikke til begravelsen. Men hvem græd også til den begravelse, det var der vist ingen som gjorde. Jo, der var mennesker som holdt af Karl-Kasper, men han holdt åbenbart ikke nok af dem, til at kunne holde sig i live. Rosemunde havde besluttet sig for ikke at have en holdning til det, hendes far var død og hun ville også en dø en dag – sådan var det bare.

Enken – som Rosemunde kaldte sin mor – og Rosemunde boede på et slot, ikke bogstaveligt, men det sagde Rosemunde til alle hun mødte. "Jeg bor på et slot, og min far begik selvmord." Når man bor på et slot, skal man også have en gartner. Han hed Olav, men Rosemunde kaldte ham Olaf, og det havde han det fint med. Rosemunde elskede at være i haven, især i de kolde

juninætter, så kunne hun nemlig gøre alt det, hendes far ikke kunne, fordi han havde jo dræbt sig selv, tænkte hun. Olaf og hun var også vældigt gode venner, og en dag spurgte Olaf: "Rosemunde, må jeg låne din finger?". Rosemunde nikkede ihærdigt med hovedet, og frem trak Olaf hækkesaksen og klippede hendes finger af. "Så er det gjort, mange tak," sagde Olaf så, og Rosemunde smilede stolt til ham. Det gør nok ikke ligeså ondt som at hænge sig selv, tænkte hun. "Min finger Olaf, hvad skal den bruges til?" spurgte Rosemunde nysgerrigt. "Mit barn, som gartner har jeg et job, og det job er at jeg skal male roserne røde. En finger er jo både maling og pensel, to i én."

Rosemunde var glad for at have hjulpet ham, og gik derefter ind på slottet. Ved første øjekast mødte hun enkens øjne som så forfærdet på Rosemundes blødende hånd. "Pigebarn dog! Har du mistet forstanden?" råbte hun, og løb ned af trappen for at møde Rosemunde, bloddrypende for enden. "Det var Olaf, han skulle bruge den så roserne kunne blive røde," sagde hun og så glad op på enken. "Det er jo også vigtigt at roserne bliver røde, så det går vel nok," sagde enken og gik tilbage ovenpå.

Dagene gik og fingrene røg. Stadig med et stolt smil på læben, stod Rosemunde tilbage med én finger - pegefingern på højrehånd. Så kunne hun nemlig stadig pege, de steder Olaf manglede at male roserne. Olaf havde nemlig tendens til at overse visse steder, og når han skulle klippe den sidste finger, kunne hun jo ikke længere pege nogen steder hen. "Så tror jeg, at jeg har peget for sidste gang," sagde Rosemunde og Olaf klippede hendes sidste finger af. I gadedrengehøp malede Olav roserne røde for sidste gang, og med beundrende øjne så Rosemunde på. "Men Olaf, hvordan skal roserne holde sig røde nu?" spurgte Rosemunde. Olaf så sig eftertænksomt omkring. Ja, hvordan skulle roserne dog forblive røde, tænkte han. "Rosemunde, jeg har minsandten en idé!" udbrød han pludseligt. Med stor forhåbning i øjnene kiggede Rosemunde på Olaf, og afventede hans store idé. "Halsen din, vil være kilden til rosernes uendelige røde farve," konstaterede han. "Min hals?" spurgte Rosemunde, og Olaf nikkede ihærdigt. Rosemunde strøg sin hånd over halsen, men Olaf havde jo nok ret, og roserne skulle forblive røde, ellers ville alle hendes fingre være gået til spilde. "Jeg skal alligevel dø, så hvorfor ikke

bare i dag?” Et stort smil bredte sig på Olafs læber. ”Olaf, vil du ikke gøre mig den ære,” sagde hun. Rosemunde rakte havesaksen til Olaf, som derefter gik ind for at hente en balje hun kunne sættes sig i. Ingen rød farve skulle jo gå til spille. Der sad hun så helt nøgen, og ventede på sin skæbne. Han åbnede havesaksen, og klippede derefter halsen over på hende. Blodet strømmede fra hendes hals og ned i baljen, tilbage stod Olaf med en af de afklippede fingre, og var allerede i fuld gang med at male alle roserne røde igen – igen.

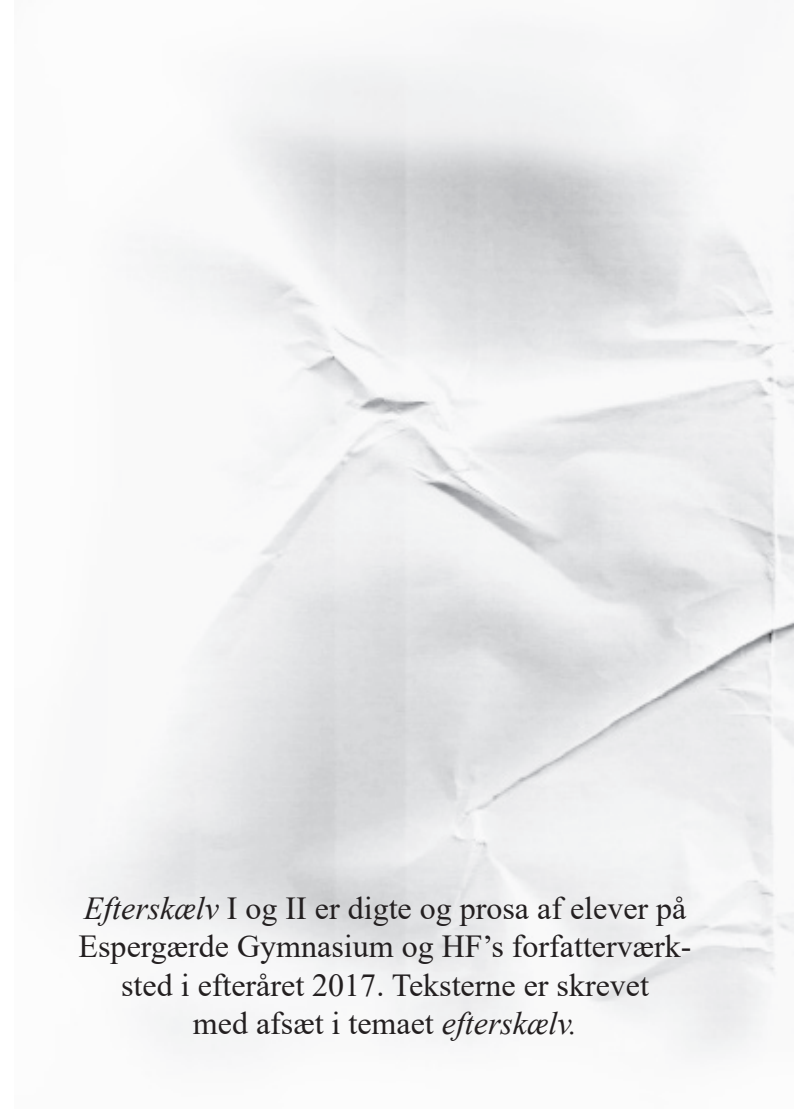
Parmida Rezai

Den yndiges undervurderede styrke blev i længsel efter spring fremvist ved dens udtærede og -mattede krop bukket i knæ og med dens anspændte øjenbryns realisering af dets hungrende håb ved dets enorme og naive pust i forsøget på udvidelsen af den umiddelbare elastiske ballon, men i længslen efter succesens og storhedens resultat i form af funklende og lystfulde øjne pustedes da videre til ballonen, håbet og springet sprang, så øjnenes horisontale diameter udvidedes, og de anspændte lunger paralyseredes og fik den pause, de ivrigt forsøgte at undvige, det resultat og den realitet om ballonnens kunnen og reducerede eftergivelse, som de ikke ville anerkende.

Hun sparkedes i maven, men slog blot sig selv i ryggen, så hun stod ret med sin manierede sløjfe i håret og hænderne nyvaskede med lavendelsæbe.

Snart ville fortvivlelsen henfalde, og hun ville være tom og underlagt den afmagts- og afasiintroducerende skæbne igen med forandringsfor nægtende og cykliske vejrtrækninger og regelmæssige sengetider.

Med hængende blytunge arme smilede hun
forceret til sin mor:
'Jeg er stadig et barn mor, det kan jeg forstå.'

Efterskælv I og II er digte og prosa af elever på
Espergærde Gymnasium og HF's forfatterværk-
sted i efteråret 2017. Teksterne er skrevet
med afsæt i temaet *efterskælv*.